

■ «Ὁ ἦχος ἀπὸ τὶς καμπάνες τῆς Ἱερουσαλήμ»

Ὁ δίκαιος Πέτρος ὁ ἀγρότης*

Ἐκοιμήθη τὴν ἑβδομάδα τοῦ Θωμᾶ

ΕΔΩ θ' ἀφηγηθοῦμε μιὰ σύντομη ἱστορία, γιὰ τὸ βίο ἐνὸς νέου (Ρώσου) χωρικοῦ. Ἦταν ἀγνός, ἐργαζόταν σκληρὰ κι ἤθελε ν' ἀφιερωθεῖ ὀλοκληρωτικὰ στὸ Θεό. Ὅμως δὲν ἔμελλε νὰ πραγματώσει τὴν ἐπιθυμία του, ἀλλὰ νὰ ζήσει στὸν κόσμο ἐνάρετα, τηρώντας τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Κι ὁ Κύριος τὸν βοήθησε νὰ σώσει τὴν ψυχὴ του.

Ὁ βίος του δὲν εἶναι μιὰ ἐξαιρετικὰ ἀσυνήθιστη περίπτωση. Τέτοιοι ἄνθρωποι, δόξα τῷ Θεῷ, ὑπῆρχαν πολλοὶ στὴ ρωσικὴ γῆ. Εἶναι ὅμως πολὺ παρήγορο νὰ ἔχουμε κατὰ νοῦ τέτοιους ψυχοφελεῖς βίους.

* * *

Πρὸς τὸ τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1850, ἔνα μεγάλος Ἀσκητὴς, ὁ π. Ἡσαΐας (μετέπειτα μεγαλόσχημος Ἰγνάτιος), ἀναβίωσε τὸ Ἐρημητήριο τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου, στὴν ἐπισκοπὴ τοῦ Ὁλονετς. Ἐνας ἀπὸ τοὺς κυριότερους βοηθοὺς του ἦταν ὁ Μοναχὸς Γεράσιμος. Καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Μπλίτοβο τῆς περιοχῆς τοῦ Νόβγκοροντ, τῆς εὐρύτερης περιφέρειας τῆς Νέας Λάντογκα τοῦ Προύσιν.

Ὅταν ὁ π. Γεράσιμος ἔφυγε, ἄφησε πίσω στὸ σπίτι του δυὸ ἀδελφούς. Οἱ δικοί του ἦταν χωρικοὶ καὶ πολὺ εὐλαβεῖς ἄνθρωποι. Διατηροῦσαν στενὲς σχέσεις μὲ τοὺς διάφορους Ἐρημίτες ποὺ ἀσκήτευαν στὰ δάση καὶ μὲ τοὺς Μοναχοὺς τοῦ Ἐρημητηρίου τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του ὁ Σέργιος, ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὸ Ἐρημητήριο μαζί μὲ τοὺς γιούς του κι ἔμεναν ἐκεῖ ἀρκετὸ διάστημα. Ὁ Πέτρος, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς γιούς του, ἀγάπησε πολὺ τὴ μοναχι-

κή ζωή. Ὅπως ὁ θεῖος του, ἤθελε κι αὐτὸς νὰ γίνεи Μοναχός. Ἐκανε τὸ ξεκίνημά του στὸ Ἐρημητήριο σὰν ἐργάτης, «γιατὴ τὴ χάριη τοῦ Θεοῦ». Αὐτὴ ἡ φράση λεγόταν γιὰ τοὺς προσκυνητὲς ποὺ ἤθελαν νὰ ὑπηρετήσουν τὸ Θεὸ κι ἔμεναν στὸ Μοναστήρι κάποιο ἀκαθόριστο διάστημα, γιὰ νὰ ἐργαστοῦν ἐκεῖ ἀμισθὶ σὰν ἐργάτες, «γιατὴ τὴ χάριη τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Πέτρος ἐργαζόταν πολὺ καὶ ταυτόχρονα παρακολουθοῦσε ἀνελλιπῶς καὶ ὀρθίος ὅλες τὶς μακρὲς ἐκκλησιαστικὲς Ἀκολουθίαι. Εἶχε τέτοιο ζῆλο, ποὺ ξεπερνοῦσε σὲ θέρμη ὅλους τοὺς ἄλλους Δόκιμους. Προόδευσε στοὺς μοναχικοὺς ἀγῶνες, μέσα του ὁμως ὀρθωνόταν ἓνα αἶσθημα ὑπερηφανείας. Εἶναι τὸ χειρότερο ἐμπόδιο στὸ ἔργο τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ τῆς σωτηρίας. Κι οἱ δυὸ Γέροντες, ὁ π. Ἰγνάτιος κι ὁ θεῖος τοῦ Πέτρου, ὁ π. Γεράσιμος, ἀνησύχησαν γιὰ τὸ νεαρό. Συσκέφθηκαν κι ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα πὼς θὰ ἴταν καλύτερα γιὰ τὴν ψυχὴ του νὰ παραμείνει στὸν κόσμον ταπεινὸς λαϊκός, μὲ αὐτομεμφία, παρὰ νὰ ἐξελιχτεῖ σὲ ὑπερήφανο Μοναχό.

Ὁ π. Ἰγνάτιος εἶπε μιὰ μέρα στὸν Πέτρο:

– Ἄκουσέ με, Πέτροσκα. Ἄν μείνεις ἐδῶ στὸ Μοναστήρι, θὰ ἐξελιχτεῖς σὲ ὑπερήφανο Μοναχὸ καὶ θὰ καταστραφεῖς ἀπὸ τὸ θέλημά σου. Ἄκουσε καὶ μένα, τὸν ταπεινὸ κι ἀνάξιο καθοδηγητὴ σου. Γύρνα πίσω στὸ χωριὸ σου καὶ κεῖ θὰ κατορθώσεις νὰ σωθεῖς μαζί μὲ τὴν οἰκογένειά σου. Διάλεξε μιὰ ταπεινὴ γυναίκα, μιὰ κοπέλλα μὲ φόβο Θεοῦ, παντρέψου την, δούλεψε σκληρὰ σὰν ἀγρότης κι ἀνάθρεψε τὰ παιδιὰ σου μὲ φόβο Θεοῦ. Κι ἐγώ, ἂν ἀποκτήσω παρρησία στὸ Θεό, μετὰ τὸ θάνατό μου θὰ σὲ πάρω μαζί μου καὶ θὰ παρουσιαστοῦμε μαζί μπροστὰ στὸ Θεό.

Ὁ Πέτρος ἔπεσε μὲ δάκρυα στὰ πόδια τοῦ Γέροντα καὶ τὸν ἰκέτευε νὰ παρακαλέσει τὸ Θεὸ νὰ πεθάνει ἐκεῖνος πρῶτος. Πίστευε ἀκράδαντα πὼς οἱ προσευχῆς του θὰ βοηθοῦσαν τὴν ψυχὴ του νὰ περάσει ἀνενόχλητα τὰ τελώνια. Κι ὁ Γέροντας τοῦ ἀπάντησε πὼς ὁ Ἐλεήμων Κύριος θὰ ἐνεργήσει σύμφωνα μὲ τὴν πίστη του.

Ὁ Πέτρος συμμορφώθηκε ταπεινὰ στὶς ὑποδείξεις τοῦ Γέροντα. Ἐκανε ὑπομονὴ κι ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, μαζί μὲ τ' ἀγαπημένο ὄνειρο ποὺ εἶχε γιὰ νὰ μονάσει. Γύρισε στὸν κόσμον καὶ παντρεύτηκε μὲ μιὰ ταπεινὴ κοπέλλα. Στὴ θέση του, ἔφερε τὸ νεώτερο γιό του νὰ ζήσει στὸ Ἐρημητήριο τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου. Ἀργότερα ὁ γιός του αὐτὸς κάρηκε ἐκεῖ Μοναχός.

Ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος στὸ Μοναστήρι εἶχε συνηθίσει ν' ἀγωνίζεται σκληρὰ καὶ νὰ ζεῖ μὲ ἐγκράτεια, συνέχισε καὶ στὸν κόσμον νὰ ὑπηρετεῖ

τὸ Θεὸ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὰ καλοκαίρια ἔκανε ὅλες τὶς γεωργικὲς δουλειές. Τοὺς χειμῶνες πῆγαινε στὴν Πετρούπολη κι ἐργαζόταν ὡς ζευγηλάτης. Ἡ ἀγνὴ καρδιά του δὲ σταμάτησε ποτὲ ν' ἀγαπᾷ τὸ Θεὸ καὶ τὴν ἀγία Ἐκκλησία Του. Ἄν καὶ τώρα δὲν ζοῦσε στὴν ἡσυχία τῆς ἐρήμου, ἀλλὰ σὲ χώρους ποὺ ἡ ζωὴ ἦταν γεμάτη θορύβους καὶ τὸν τράβαγε ἀπὸ παντοῦ σὰν ἀνεμοστρόβιλος, θυμόταν πάντα τὸ ὄνειρο τῆς νεότητάς του. Ἀγωνιζόταν μ' ὅλη του τὴν ψυχὴ γιὰ ἕναν καλλίτερο καὶ τελειότερο τρόπο ζωῆς.

Ὁ ἐκούσιος αὐτὸς σταυρὸς τῆς ὑπακοῆς στὸν κόσμο ὅμως δὲν ἔμελλε νὰ κρατήσῃ πολὺ. Κάποτε ποὺ βρισκόταν στὴν Πετρούπολη, στὴ διάρκεια μιᾶς κρύας καὶ ὑγρῆς ἀνοιξης, ἄρπαξε ἕνα γερὸ κρουλό-γημα. Γύρισε στὸ σπῖτι καὶ πέρασε τὸ Πάσχα βαριά ἄρρωστος. Γιὰ δυὸ βδομάδες πάλεψε κάπως νὰ κρατηθεῖ στὴ ζωὴ, στὴ συνέχεια ὅμως οἱ δυνάμεις του τὸν ἄφησαν τελείως. Εἶχε ὑψηλὸ πυρετὸ καὶ δὲν μπορούσε νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του. Τοῦ ἔκαναν Εὐχέλαιο, κοινώνησε κι ἔδωσε στὰ παιδιά του τὴν εὐχή του καὶ τὶς τελευταῖες ὁδηγίες του.

Μετὰ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του Λεόντιο νὰ τοῦ κάνει μιὰ τελευταία χάρη: νὰ προσπαθήσῃ, ὅσο γρηγορότερα μπορεῖ, νὰ πάει μέσ' ἀπὸ τοὺς βάλτους καὶ τοὺς ἀνοιξιάτικους χειμάρρους στὸ Ἐρημητήριο τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου. Νὰ ὑπενθυμίσει στὸν π. Ἰγνάτιο ὅτι ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσή του. Νὰ προσευχηθεῖ στὸ Θεὸ γιὰ τὴν ψυχὴ του, ἀφοῦ ὁ πρῶν ἐργάτης του, *«γιὰ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ»*, ἔπνεε τώρα τὰ λοίσθια.

Τὸ χιόνι εἶχε ἀρχίσει νὰ λιώνει. Εἶχε παγωνιὰ καὶ ὑγρασία. Ἡ λάσπη ἦταν τόση, ποὺ δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ περπατήσῃ. Ὁ Λεόντιος ἔκανε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ Ἐρημητήριο. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, οἱ Μοναχοὶ τὸν πληροφορήσαν πὼς ὁ π. Ἰγνάτιος εἶχε ἐξασθενήσει πάρα πολὺ καὶ πὼς μὲ δυσκολία κατάφερναν νὰ τὸν ὀδηγήσουν ἀκόμα κι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία στὴν τράπεζα.

Ὁ Λεόντιος ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τοῦ μεταβίβασε τὸ αἴτημα τοῦ ἀδελφοῦ του. Σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος ὁ Γέροντας, ἔκανε τὸ σταυρὸ του κι ἔδωσε ἐντολὴ νὰ χτυπήσουν τὴ μεγάλη καμπάνα. Οἱ Μοναχοὶ μαζεύτηκαν στὴν ἐκκλησία κι ἔκαναν ἀγρυπνία γιὰ τὸν Πέτρο, τὸ δοῦλο τοῦ Θεοῦ, ποὺ μόλις ἀναπαύτηκε. Ὁ π. Ἰγνάτιος συγκέντρωσε τὶς τελευταῖες δυνάμεις του καὶ ζήτησε νὰ τὸν μεταφέρουν στὴν ἐκκλησία, ὅπου προσευχήθηκε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τοῦ πρῶν δόκιμου. Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες ὥρες, ὁ ἴδιος ὁ Γέροντας ἀναχώρησε γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Ὁ Πέτρος στὸ μεταξύ, ἀφοῦ ἔφυγε ὁ ἀδελφός του ἠρέμησε. Σταμάτησε νὰ μιλάει σὲ ὄλους καὶ βυθίστηκε σὲ νοερὰ προσευχή. Ὅταν

ἔφτασε ἡ τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς του, κάλεσε τὴ γυναίκα του κοντά του καὶ τῆς εἶπε: «*Ἀκοῦς, Μαρία, τί μεγαλειώδεις καμπάνες χτυποῦν ἐδῶ;*». Ἡ γυναίκα του ὅμως δὲν ἄκουγε τίποτα. Καὶ τὸ θεώρησε φυσικὸ νὰ μὴν τὶς ἀκούει, ἀφοῦ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἦταν κάποια μεγάλη γιορτὴ. Κι ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ ἐκκλησία ἦταν ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τους.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος συνέχισε: «*Εἶναι ὁ ἦχος ἀπὸ τὶς καμπάνες τῆς Ἱερουσαλήμ*». Μετὰ σίγησε γιὰ πάντα. Κι ἔφυγε ἡρεμα γιὰ τὸ Θεό, ποὺ εἶδε τὴν ἀγάπη του, τοὺς ἀγῶνες του καὶ τὴ διάθεσή του ν' ἀφιερωθεῖ ὀλοκληρωτικὰ σ' Ἐκεῖνον. Ὁ Θεὸς κάλεσε νωρὶς τὸν πιστὸ δοῦλο Του νὰ φύγει ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν δακρύων καὶ νὰ πορευτεῖ στὴ βασιλεία τῆς αἰώνιας μακαριότητος.

Ὁ Πέτρος πέθανε σὲ ἡλικία 36 ἐτῶν...

(*) Ἀπὸ τὸ λίαν ψυχωφελὲς βιβλίον: «Ὅσα Μαρία τοῦ Ὀλονετς», σειρά «Οἱ Φιλόθεες» (Α'), Μετάφρασις-Ἐπιμέλεια Πέτρου Μπότση, Ἀθήνα 1992, σελ. 120-125.